

S.A. CHAKRABORTY

REGATUL
DE
ARAMĂ

TRILOGIA
DAEVABADULUI

CARTEA A DOUA

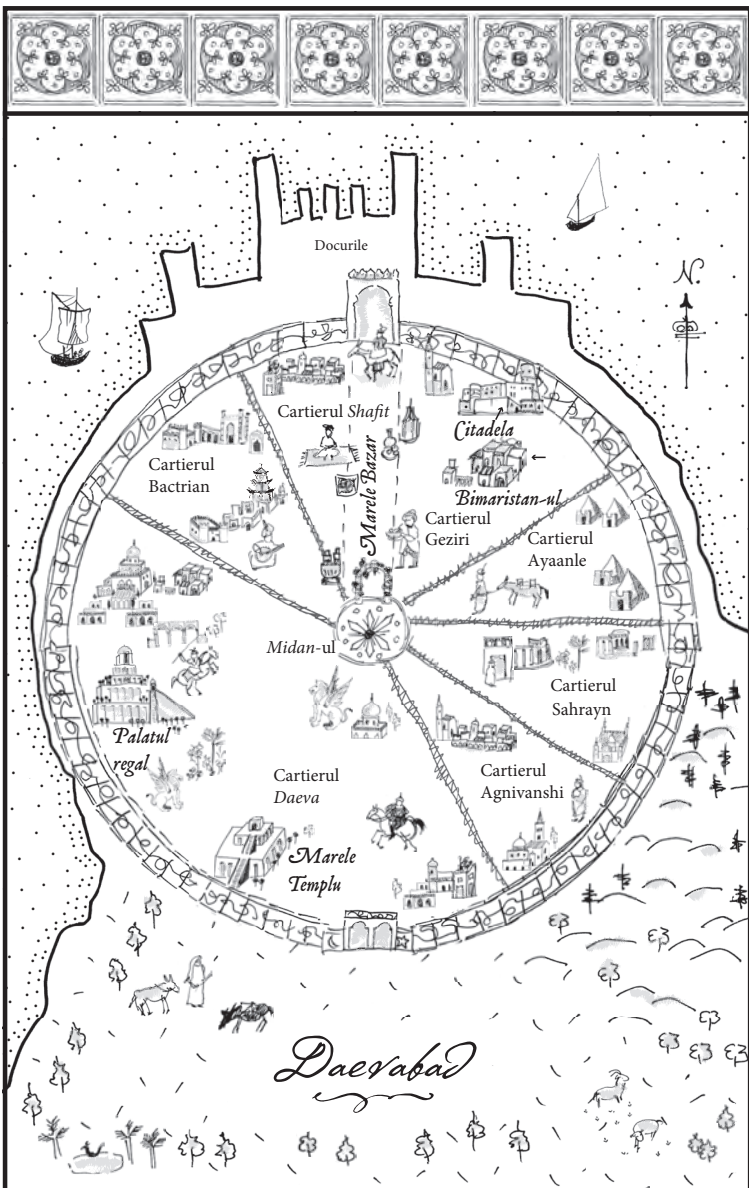
Traducere din limba engleză
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS

—2019—

REGATUL
DE
ARAMĂ

PROLOG

ALI

Alizayd al Qahtani nu a rezistat nici măcar o lună încheiată în caravana de negustori cu care plecase din Daevabad.

— Fugi, prințul meu, fugi! i-a strigat singurul războinic ayaanle pe care-l avusese alături în călătorie, dând buzna în cortul prințului într-o noapte, când își așezaseră tabăra pe malul dinspre miazăzi al Eufratului.

Și, înainte să mai poată spune ceva, prin pieptul lui a și pătruns tăișul înroșit de sânge al unui iatagan.

Ali a sărit iute în picioare. Și-a înșfăcat apoi armele pe care le avea mereu aproape, a sfâșiat pânza din spatele cortului cu o lovitură de *zulfikar* și a dispărut în beznă.

L-au urmărit călare, dar în fața lor sclipeau apele Eufratului, negre precum noaptea al cărei firmament potopit de stele se reflecta în șuvoaiele râului. Rugându-se ca armele să-i rămână în siguranță, bine legate, Ali s-a aruncat în valuri chiar când spre el și-a luat zborul prima săgeată, care i-a trecut c-un șuierat pe lângă ureche.

Apa rece parcă l-a izbit, de-a dreptul, dar Ali a înotat repede, mai repede decât înotase vreodată, cu mișcări care-i erau la fel de firești precum mersul și cu o grație care l-ar fi uimit, dacă nu ar fi fost atât de preocupat să scape cu viață. Săgețile loveau de jur-împrejurul lui, urmărindu-i drumul, așa că s-a cufundat în adânc, în apele mai turburi. Eufratul e nespus de larg și i-a luat ceva timp

să-l treacă, să-și facă loc printre plantele acvatice și să se lupte cu acel curent neîndurător care încerca să-l tragă în aval.

Abia după ce s-a cățărat pe malul celălalt, împleticindu-se, a înțeles ceva atât de cumplit, încât mai-mai că i s-a făcut rău: în tot timpul acela nu simțise nevoia, nici măcar o clipă, să iasă la suprafață să respire!

Așa că a înghițit, hulpav, aer, tremurând din cauza vântului rece care pătrundea prin *dishdasha* lui udă. Simțea că îl cuprindea greața, dar nu avea timp să se gândească la ceea ce se întâmplase în râu – nu în momentul acela, când arcașii călare străbăteau la pas celălalt țărnm. Cortul lui ardea, dar restul taberei părea neatins și ciudat de liniștit, ca și cum tovarășii lui de drum primiseră porunca tainică de a nu băga în seamă strigătele care s-ar fi putut auzi în noaptea aceea.

Ali fusese trădat!

Și nu avea de gând să aștepte să vadă dacă nu cumva asasinii sau trădătorii lui tovarăși de călătorie aveau să izbutească să traverseze râul, așa că s-a ridicat pe dată și a rupt-o la fugă cât de repede a putut.

Se iviseră deja zorii atunci când, în cele din urmă, și-a pierdut puterile și picioarele nu l-au mai putut duce. S-a prăbușit, izbindu-se cu putere de nisipul auriu. Râul nu se mai văzuse de mult. De jur-împrejurul său nu se mai zărea decât deșertul, iar cerul devenise o tipsie strălucitoare și fierbinte, întoarsă cu fața în jos.

Ali străfulgera cu privirea pustiul nemișcat, în timp ce se căznea să respire. A descoperit că era singur, iar ușurarea și frica au prins să se războiască înăuntrul său. Era *singur* – în fața lui se întindea doar un pustiu nesfârșit, în spate erau dușmanii, iar toate bunurile pe care le mai avea la el erau un *zulfikar* și un hanger. Nu avea mâncare, nu avea apă, nu avea niciun adăpost. Nu avusese timp nici măcar să-și ia turbanul și sandalele care ar fi putut să-l mai apere de arșiță.

Soarta îi era pecetluită.

„Soarta îți era de mult pecetluită, nebun ce ești! Tatăl tău a fost destul de limpede în privința asta!”

Surghiunirea lui din Daevabad fusese o adevărată condamnare la moarte, lucru clar pentru oricine avea habar de rânduielele tribului său. Chiar își închipuise, oare, că avea să izbutască să reziste de unul singur? Sau că moartea lui avea să fie una ușoară? Dacă tatăl lui ar fi vrut să dea dovadă de milostenie, ar fi pus ca mezinul lui să fie sugrumat în somn, în iatacul său din palatul aflat între zidurile Orașului de bronz.

Pentru prima oară, Ali a simțit în inimă junghiul urii. Nu merita să i se întâmple una ca asta! Încercase să-și ajute orașul și familia, iar tatăl său, domnitorul Ghassan, nu avusese nici măcar generozitatea să-i ofere o moarte cumsecade!

Ochii au început să-l usture din cauza lacrimilor de furie pe care Ali și le-a șters cu un gest plin de asprime, căci se simțea dezgustat.

Nu! Nu avea să permită ca așa să se sfârșească totul: cu el ștergându-și lacrimile de autocompătimire și blestemându-și familia, în timp ce se rătăcea și pierrea pe-o fâșie de nisip necunoscută. Era un geziri doar! Când avea să vină vremea, Ali urma să își dea sfârșitul cu ochii uscați, cu mărturisirea credinței pe buze și cu arma în mână.

Și-a ațintit apoi privirea spre miazăzi și-un pic spre apus, spre ținutul său natal, în direcția spre care se întorsese toată viața în timpul rugilor, apoi și-a îngropat mâinile în nisipul auriu. Prințul a făcut, în mod mecanic, toate gesturile ritualului de purificare dinaintea rugăciunii, mișcările pe care le făcuse de atâtea ori pe zi, de când mama lui îi arătase cum.

După ce a terminat, și-a ridicat palmele și a închis ochii, simțind mirosul aspru al nisipului și sarea care i se lipea de piele.

„O, Allah, îndrumă-mă și mă povățuiește!” s-a rugat. „Apără-i pe toți cei pe care-am fost silit să-i las în urmă și, când îmi va sosi ceasul...” a spus în sinea sa și s-a oprit, căci s-a simțit sugrumat de

emoție. „Când îmi va sosi ceasul, rogu-te, milostivește-te de mine mai mult decât a făcut-o tatăl meu!”

Ali și-a atins apoi fruntea cu degetele și s-a ridicat în picioare.

Neavând altceva care să-l îndrume pe întinderea nesfârșită de nisip, în afară de soare, tânărul prinț l-a urmat pe acesta, în neobositu-i drum pe cer, la început, nebăgând în seamă arșița nemilostivă pe care astrul o pogora pe umerii lui, mai apoi obișnuindu-se cu ea. Nisipul fierbinte i-a ars, o vreme, tălpile goale – apoi, parcă nu i le-a mai copt. Era un *djinn* și, cu toate că nu putea să plutească și să danseze ca fumul printre dune, așa cum făceau strămoșii lui înainte de binecuvântarea lui Suleiman, pustiul nu avea să îlucidă. Așa că a mers în fiecare zi până când se simțea epuizat, oprindu-se doar pentru a se ruga și a dormi. Sub soarele alb aproape, strălucitor, și-a lăsat să-i zboare, să i se piardă departe, mintea, dar și deznadejdea stârnită de gândul că-și distrusese viața.

Foamea îl chinuia amarnic. Apa nu constituia însă o problemă, căci nu îi mai fusese sete de când își dăduse numele *marid*-ului și de când acesta... îl luase, folosindu-l ca pe o armă. S-a străduit din răputeri să nu se mai gândească la urmările acestui lucru, să nu bage în seamă partea aceea a minții lui care se desfăta cu umezeala (pe care refuza să o numească „transpirație”) care i se aduna în broboane pe piele și i se scurgea pe mâini și pe picioare.

N-ar fi putut să spună de cât timp mergea astfel, dar, la un moment dat, peisajul s-a schimbat, în sfârșit, și au început să se ivească stânci golașe care se înălțau din mijlocul dunelor de nisip ca niște degete imense, gata-gata să-l înhațe.

Ali a cercetat rocile pleșuve, căutând ceva de mâncare, orice. Auzise că gezirii de la țară puteau să facă să apară adevărate ospețe folosind doar câteva resturi uitate de oameni, dar pe el, unul, nu-l învățase nimeni cum să folosească o astfel de magie. Fusese un prinț crescut pentru a deveni *qaid* și toată viața lui, ca un preaputernic și un răzgâiat, fusese înconjurat de servitori. Nu avea habar cum să supraviețuiască de unul singur.

Disperat și hămesit, a înfulecat toate plantele pe care le-a găsit în calea sa, cu tot cu rădăcini. Ceea ce s-a vădit a fi o greșeală, căci, a doua zi dimineață, s-a trezit că-i era nespus de rău. Broboane de cenușă i se rostogoleau pe piele și a vomitat mult, mult, până când tot ce a mai ieșit din el a fost un lichid amar și negru care ardea pământul unde cădea.

Cu speranța de a găsi un petic de umbră, să-și revină, cât de cât, Ali a încercat să coboare de pe stânci, dar era așa de amețit, încât i s-a împăienjenit vederea și poteca a prins să danseze, parcă, în fața lui. Și-a pierdut echilibrul aproape de îndată și a alunecat pe pietriș, rostogolindu-se până jos pe coasta abruptă.

S-a oprit tocmai într-o văgăună dintre stânci, zdrobindu-și umărul stâng într-o piatră ascuțită. S-a auzit un pocnet surd și o durere ascuțită i-a cuprins tot brațul.

A icnit. S-a străduit să se miște, dar a scos un țipăt când a simțit că-l înjunghia umărul. A tras aer în piept printre dinți, înăbușindu-și blestemele când mușchii brațului i-au fost cuprinși de spasme.

„Ridică-te! O să mori aici dacă nu te ridici grabnic!” și-a poruncit sieși.

Dar picioarele-i slăbite au refuzat să i se supună. Sângele care îi curgea din nas i-a umplut gura și s-a uitat, neputincios, la stâncile ascuțite care se profilau pe seninul cerului. Când a aruncat o privire de jur-împrejur, în văgăuna unde se afla, nu a zărit decât nisip și piatră. Acela era un loc mort, ceea ce era nespus de nimerit.

Și-a înghițit hohotele de plâns. Existau modalități și mai cumplite în care își putea da duhul cineva, știa prea bine asta. Ar fi putut fi prins și torturat de dușmanii familiei lui sau ar fi putut fi hăcuit de asasinii dornici să obțină „dovada” însângerată a reușitei lor. Dar Ali nu era încă pregătit să moară și fie ca Allah să-l ierte pentru asta!

„Ești un geziri. Un drept-credincios al celui Atotmilostiv! Nu te acoperi de ocară tocmai acum!” și-a spus.

Tremurând ca varga, și-a strâns ochii de durere și a încercat să găsească puțină alinare și împăcare în versetele sfinte pe care le învățase cu mult timp în urmă.

Dar i-a fost nespus de greu. Chipurile celor pe care îi lăsase în Daevabad – acela al fratelui a cărui încredere o pierduse, în cele din urmă, al prietenei pe-al cărei iubit îl ucisese el însuși, al tatălui care îl condamnase la moarte pentru ceva ce nici nu făcuse – îi tot apăreau înaintea, răzbind prin întunericul atotcuprinzător, și-l luau în zeflema, în timp ce el se stinge, încetișor.

S-a trezit simțind cum i se vâra pe gât ceva care putea îngrozitor.

Ali a deschis repede ochii și a tușit, căci avea gura plină cu ceva crocant, cu gust metalic și de-a dreptul nepotrivit.

Ochii îi erau împăienjeniți și s-au pironit cu mare greutate asupra unui bărbat cu umeri largi, aplecat deasupra lui. Chipul necunoscutului a devenit mai limpede treptat, pe bucăți: un nas care fusese rupt nu doar o dată, o barbă neagră, încâlcită, și niște ochi cenușii, oblici.

Ochi de geziri!

Bărbatul și-a pus mâna grea pe fruntea lui Ali și i-a mai băgat o lingură plină de fierțură scârboasă în gură.

— Mănâncă, prințișorul meu!

Ali a tușit.

— Ce... ce-i asta? a bâiguit.

Glasul nu-i mai era decât o șoaptă care abia-abia dacă mai izbutea să iasă din gâtulejul lui ars de sete.

— Sânge de oryx și lăcuste pisate.

Stomacul lui Ali s-a răzvrătit pe dată. A întors capul, să vomite, dar acel geziri i-a pus mâna la gură și i-a masat gâtul, silindu-l să înghită amestecul oribil.

— Ei, nu trebuie să faci una ca asta! l-a dojenit necunoscutul. Ce fel de *djinn* refuză mâncarea pe care gazda lui i-a pregătit-o cu atâta grijă?

— Daevabazii, ăia care locuiesc în Orașul de bronz!

Răspunsul fusese dat de o altă voce, așa că Ali s-a uitat spre picioarele lui, unde stătea o femeie brunetă cu cozi groase, împletite și cu un chip care părea cioplit în piatră.

— Și care chiar n-au habar cum să se poarte! a continuat necunoscuta.

Femeia a ridicat apoi în mână *zulfikar*-ul și hangerul lui Ali și a adăugat:

— Da' armele-s frumoase rău!

Bărbatul i-a arătat o rădăcină neagră și noduroasă și l-a întrebat:

— De-asta ai mâncat?

Când Ali a dat din cap, aprobator, s-a strâmbat.

— Prostule! Ai noroc că nu ești acum doar un morman de cenușă.

I-a mai îndesat în gură lui Ali o lingură de cocoloașe sângeroase.

— Mănâncă! O să ai nevoie de toată puterea ta să te întorci acasă.

Ali l-a împins încet la o parte. Încă era amețit, dar vorbele acelei geziri îl lăsaseră cu totul buimac. Prin crăpăturile stâncilor pătrundea un vânt care îi zvânta pielea umedă și el s-a cutremurat.

— „Acasă”? a repetat prințul.

— La Bir Nabat, l-a lămurit bărbatul, ca și cum ar fi fost cel mai clar lucru din lume. Acasă! Ai de mers mai bine de o săptămână spre apus.

Ali a încercat să clatine din cap, dar gâtul și umerii îi înțepeniseră.

— Nu pot, a suflat el. Eu... mă duc spre miazăzi.

Acea era singura direcție la care se putea gândi: familia Al Qahtani era originară din zona impunătorului lanț muntos care se întindea de-a lungul coastei mării dinspre miazăzi, singurul loc în care spera să-și găsească niscaiva aliați.

— „Spre miazăzi”? s-a mirat bărbatul și a izbucnit în râs. Tu ești mai mult mort decât viu și ai de gând să traversezi Am Gezira?

Apoi i-a mai vârât o lingură plină în gură.

— Peste tot mișună asasinii care te caută în fiecare petic de umbră de pe aceste meleaguri. Umblă vorba cum că adoratorii focului îl vor umple de bănet negreșit pe cel care îl va ucide pe Alizayd al Qahtani.

— Ceea ce e exact ce-ar trebui să facem și noi, Lubayd! a intervenit femeia.

Și, zicând acestea, a făcut un semn cu capul, supărată, spre fiertura din castronul de lut pe care îl ținea în mână bărbatul.

— Nu să ne risipim proviziile pe-un răzgâiat din miazăzi, a adăugat, îmbufnată.

Ali a înghițit cu greu amestecul grețos și s-a uitat la ea cu ochii mișiți.

— Ai fi în stare să-l ucizi pe unul dintre semenii tăi, pe-un geziri, pentru banii unor străini? a întrebat-o.

— Pe-un Al Qahtani l-aș ucide, buкуроasă, pe degeaba! s-a rășoit femeia.

Ali a tresărit simțind dușmănia din vocea ei. Bărbatul, Lubayd parcă-l numise, a oftat și s-a uitat la ea cuprins de enervare, apoi s-a întors spre Ali.

— Să o ierți pe Aqisa, prințul meu, dar acum nu prea e vremea potrivită să ne vizitezi meleagurile.

Și, zicând acestea, a pus jos castronul.

— Nu am mai văzut un strop de ploaie de ani și ani... Izvoarele ne seacă, nu mai avem de-ale gurii, ne mor copilașii și bătrânii... Așa c-am trimis veste la Daevabad, să ne dea ajutor. Și știi ce ne-a spus regele nostru, semenul nostru geziri?

— *Nimic!* Aqisa a scuiat pe jos, înainte să continue: Tatăl tău nici măcar nu ne-a dat un răspuns. Așa că să nu-mi vorbești mie de legăturile de sânge, Al Qahtani!

Ali era prea obosit să se mai lase înspăimântat de ura care se citea pe chipul femeii, așa că a aruncat din nou o privire spre *zulfikar*-ul din mâna sa. El, unul, avea obiceiul să-i păstreze tăișul bine ascuțit așa că, măcar, calvarul lui avea să se sfârșească iute-iute dacă urmau s-aleagă să-l ucidă.

Și-a înghițit un alt val de fiere, când a simțit sângele gros de oryx alunecându-i pe gâtlej.

— Păi..., a început Ali c-o voce slabă. În cazul acesta, chiar sunt de acord! N-ar fi trebuit să vă risipiți merindele pe mine!

Și, zicând acestea, a făcut un semn cu capul spre amestecătura lui Lubayd.

A urmat o perioadă lungă de tăcere. Apoi Lubayd a izbucnit în râs, iar hohotele lui au răsunat între stânci.

Încă mai hohotea când, fără niciun avertisment, i-a prins lui Ali brațul vătămat și i l-a tras cu putere.

Prințul a urlat și a văzut stele verzi. Dar, când umărul i s-a reșezat la locul lui, durerea chinuitoare a început să se domolească iute-iute. A simțit furnicături în degete, iar în mâna lui amorțită au început să revină senzațiile, valuri-valuri.

Lubayd a zâmbit. Și-a scos *ghutra*, acoperământul de cap pe care îl purtau toți *djinn*-ii geziri din miazănoapte, și i-a imobilizat repede brațul cu ea. Apoi, l-a tras în picioare de brațul teafăr.

— Păstrează-ți simțul umorului, băiete! l-a sfătuit. O să ai mare nevoie de el.

La gura spărturii din stâncă aștepta, calm, un oryx masiv care avea, pe una dintre pulpe, o creștătură însângerată. Fără să ia în seamă protestele lui Ali, Lubayd l-a urcat pe spatele animalului. Prințul s-a agățat de coarnele lungi ale antilopei, uitându-se cum Lubayd lua *zulfikar*-ul din mâna Aqisei.

Apoi i l-a aruncat lui Ali.

— Să lăsăm umărul să se vindece și poate vei mai roti cândva acest *zulfikar*! l-a încurajat.

Ali s-a uitat la armă, nevenindu-i să creadă.

— Dar am crezut că...

— C-o să te ucidem?

Lubayd a clătinat din cap, apoi a adăugat:

— Nu! Cel puțin, nu încă... Nu atât timp cât poți face... asta.

Și, zicând acestea, a făcut un semn în spate, spre crevasă.

Ali i-a urmărit privirea. Și a rămas cu gura căscată, de-a dreptul! Nu transpirația fusese aceea care îi udase veșmintele!

O mică oază răsărise în jurul lui cât timp zăcuse acolo, trăgând să moară! Printre stâncile pe care își sprijinise capul țâșnea de-acum un izvor, care curgea printr-o albie înconjurată de mușchi

proaspăt. Un alt pârâu curgea, gâlgâind, pe nisip, umplând adâncitura pe care o făcuse trupul lui cât stătuse întins. Iar fâșia de pietriș roșcat se umpluse de lăstari verde-crud, cu frunzele umede de rouă.

Ali a tras adânc aer în piept, adulmecând umezeala proaspătă din aerul deșertului. Câte posibilități!

— Habar n-am cum ai făcut asta, Alizayd al Qahtani! i-a zis Lubayd. Dar, dacă poți aduce apă într-un un petic de deșert din Am Gezira, atunci...

I-a făcut cu ochiul, înainte să adauge:

— Aș zice că faci mai mult decât vreo câțiva bănuți aruncați de niște străini!

NAHRI

Era liniște adâncă în odaia emirului Muntadhir al Qahtani.

Banu Nahri e-Nahid se plimba de colo-colo prin cameră, iar degetele de la picioare i se înfundau în covorul gros. Pe o masă din oglinzi se zăreau o carafă de vin și o cupă de jad cioplită în forma unui *shedu* care fuseseră aduse de servitoare cu priviri blânde, aceleași care o ajutaseră pe Nahri să-și scoată hainele grele de nuntă, probabil pentru că observaseră că *banu nahida* tremura și se gândiseră că ajutorul lor avea să îi prindă bine.

Acum Nahri se holba la carafă. Părea delicată. Ar fi fost nespuse de simplu s-o spargă și chiar și mai ușor să ascundă un ciob sub pernele din patul cel mare, la care încerca să nu se uite: astfel ar fi pus capăt acestei seri pentru totdeauna.

„Și apoi vei muri!” și-a amintit.

Dacă ar fi făcut una ca asta, Ghassan ar fi fost în stare să omoare o mie de *daev-i* din tribul ei și ar fi pus-o pe Nahri să privească fiecare execuție, după care ar fi aruncat-o *karkadann*-ului său.

Așa că și-a desprins privirile de la carafă. Pe fereastra deschisă pătrundea o adiere rece și s-a cutremurat. Fusesse îmbrăcată într-o cămășuță lungă, delicată, de mătase albastră, cu un *chador* subțire, cu glugă, și niciuna dintre aceste haine nu o apăra prea bine de frig. Tot ce îi mai rămăsese din ținuta sofisticată pe care

o purtase la nuntă era masca de căsătorie din abanos. Frumos sculptată și legată cu chingi și lăntișoare de aramă, pe aceasta erau gravate numele ei și al lui Muntadhir. Urma să fie arsă după consumarea căsătoriei, iar cenușa sa, cu care trupurile lor aveau să fie însemnate a doua zi dimineață, reprezenta dovada că nunta le era legitimă. Aceasta reprezenta o tradiție mult îndrăgită în tribul lor, după cum îi spusese, încântate, nobilele geziri care încercaseră să glumească, vesele, cu ea la ospățul de nuntă.

Nahri nu le împărtășea deloc entuziasmul. Începuse să transpire din clipa în care intrase în cameră, iar masca i se lipea de-acum de pielea jilavă, așa c-a tras ușor de ea, încercând să lase vântul să-i răcorească obrajii încinși. Și-a văzut mișcarea reflectată în oglinda masivă cu ramă de bronz din fundul camerei și și-a ferit privirea. Oricât de fine i-ar fi fost hainele și masca, erau toate geziri, iar Nahri nu avea nicio dorință să se vadă înveșmântată în hainele dușmanilor ei.

„Nu sunt dușmanii tăi!” a încercat să-și reamintească.

„Dușman” era un cuvânt pe care îl folosea Dara, iar ea nu avea să-și îngăduie să se gândească la Dara. Nu în seara aceea! Nu putea! Asta ar fi distrus-o – și cea din urmă *banu nahida* din Daevabad nu se cuvenea să se lase distrusă! Semnase zapisul de nuntă cu mână sigură și-apoi își ciocnise cupa cu Ghassan fără ca măcar să-i tremure degetele, zâmbindu-i călduros regelui care amenințase că avea să-i ucidă pe toți copiii *daev-i*, dacă nu-i făcea pe plac, și care o silise apoi să se lepede de *afshin*-ul ei și să-i aducă una dintre cele mai grave acuzații care i s-ar fi putut aduce. Dacă reușise să facă toate astea, avea să izbutească să treacă și peste toate câte s-ar fi putut întâmpla în iatacul acela!

Nahri s-a întors și a început din nou să măsoare în lung și-n lat odaia. Vastele apartamente în care locuia Muntadhir erau situate la unul dintre nivelurile superioare ale ziguratului aflat în mijlocul clădirilor palatului din Daevabad. Era plin cu obiecte de artă; picturi pe pânză de mătase, tapiserii și delicate vase de fier forjat, toate aranjate cu grijă și părând să aibă o aură magică.

Putea foarte bine să și-l închipuie pe Muntadhir în acea încăpere minunată, tolănit pe-un divan, cu o cupă de vin scump în mână și înconjurat de câteva curtezane educate, cosmopolite, recitând versuri și persiflând plăcerile inutile ale vieții, pe care Nahri nu avusese niciodată nici timpul și nici aplecarea să le savureze. Pe nicăieri nu se zărea nicio carte. Nici în odaia aceea, nici în restul apartamentului prin care fusese condusă.

S-a oprit să privească tabloul cel mai apropiat, o miniatură care înfățișa două dansatoare care făceau să apară prin magie flori ca niște flăcări, care străluceau precum rubinele în timp ce ele se-nvârteau.

„Nu am nimic-nimic în comun cu *djinn*-ul acesta!”

Nahri nici măcar nu-și putea imagina splendorile în mijlocul cărora fusese crescut Muntadhir, la fel cum nu-și putea închipui nici cum fusese posibil ca el să fie înconjurat de atâtea cărți în care fusese adunată toată înțelepciunea mileniilor și să nu vrea nici măcar să-nvețe să citească! Singurul lucru pe care îl avea în comun cu proaspătul ei soțior era acea noapte îngrozitoare petrecută la bordul unei corăbii mistuite de flăcări.

Chiar în clipa aceea ușa dormitorului s-a deschis.

Nahri s-a îndepărtat, instinctiv, de tablou, și și-a tras gluga de pe cap. Afară s-a auzit un mic bufnet, apoi o înjurătură, după care a intrat Muntadhir.

Nu era singur, iar tânăra a bănuit chiar că nici n-ar fi putut veni singur, pentru că se sprijinea, greoi, de un valet, iar mirosul vinului din respirația lui putea fi simțit, practic, din cealaltă parte a camerei. În urma emirului veneau două servitoare, iar Nahri a înghițit în sec când acestea l-au ajutat să-și scoată hainele, părând să glumească neîncetat cu el în *geziriyya*, pentru ca apoi să-l conducă spre pat.

Muntadhir s-a așezat, cu mare greutate, pe margine, părând beat criță și, parcă, uluit că se afla acolo. Patul, încărcat cu așternuturi fine, era destul de mare cât să încapă în el o familie de zece persoane – și, după zvonurile pe care le auzise despre soțul ei, Nahri presupunea că, de multe ori, fusese chiar ticsit.

Într-un colț al iatacului ardea, mocnit, niște tămâie, lângă un potir cu lapte îndulcit, amestecat cu frunze de mărar – băutura *daev*-ă tradițională care le era oferită tinerilor însurăței cu speranța că urmau să zămislească, negreșit, copii.

Cel puțin, una ca *asta* nu avea să se întâmple – așa o încredințase Nisreen. Că doar bătrâna nu-i ajuta pe tătăduitorii nahizi de mai bine de două secole fără să învețe și câteva metode sigure pentru a preveni apariția unei sarcini nedorite!

Chiar și așa, inima lui Nahri a început să bată mai tare după plecarea servitoarelor care au închis, încetișor, ușa în urma lor. Încordarea părea să plutească în aer, densă și grea, contrastând, în mod bizar, cu toate zgomotele petrecerii care se auzeau din grădina de sub ei.

Muntadhir și-a ridicat, în cele din urmă, capul și i-a întâlnit privirea. Lumina lumânărilor făcea să-i joace umbre pe chip. Poate nu avea frumusețea de-a dreptul magică a lui Dara, dar era un bărbat izbitor de chipeș, un bărbat fermecător, din câte auzise, unul care râdea cu ușurință și care zâmbea adesea... Cel puțin, cu ceilalți.

Părul lui negru și des era tuns scurt, iar barba îi era frumos aranjată. Pentru nuntă fusese împodobit cu toate însemnele regalității: o *dishdasha* de culoarea abanosului, tivită cu aur, și un turban de mătase aurie, cu modele albastre și violet – emblemele casei domnitoare Al Qahtani. Dar acum avea pe el o *dishdasha* albă și fină, cu perle mici pe margini. Singurul lucru care îi strica, într-un fel, imaginea îngrijită era cicatricea subțire care îi tăia în două sprânceana stângă – urma loviturii de bici date de Dara.

S-au uitat unul la celălalt câteva clipe lungi, fără că vreunul să facă vreo mișcare. Ea a remarcat că sub sfârșeala aceea provocată de beție, el își ascunde nervozitatea, emoțiile.

În cele din urmă, i-a vorbit.

— N-ai de gând să mă umpli de buboale de ciumă, nu?

Nahri și-a mijit ochii, căci nu înțelegea.

— Poftim? s-a mirat.

— Buboiaie de ciumă...

Muntadhir a înghițit în sec, frământând în mâini așternutul brodat.

— Cu așa ceva îi acoperea mama ta pe bărbații care-ndrăzneau să se uite prea lung la ea.

Pe Nahri a supărat-o că acele cuvinte au rănit-o. Nu era o fire romantică – dimpotrivă, se mândrea cu pragmatismul și cu talentul său de a-și ascunde emoțiile – la urma urmelor, datorită lor ajunsese în iatacul acela, nu? Dar era, totuși, noaptea nunții ei și sperase să audă un cuvânt plăcut de la proaspătul ei soț. Își imaginasese că urma să aibă un bărbat dornic să o atingă, nu unul speriat că avea să arunce asupra lui vreun blestem, dându-i, prin magie, cine știa ce boală!

A lăsat să-i cadă la pământ *chador*-ul, fără nicio ceremonie.

— Hai să terminăm odată! l-a îndemnat.

S-a apropiat de pat, băjbâind și-ncercând, plină de stângăcie, să desfacă încuietorile de aramă ale măștii de căsătorie.

— Fii cu băgare de seamă, rogu-te! i-a strigat Muntadhir, întinzând-și mâna, dar și-a tras-o repede înapoi când i-a atins degetele. Iartă-mă! a rugat-o, repede. Doar că... încuietorile măștii au aparținut, cândva, mamei mele.

Mâinile lui Nahri au rămas, pe dată, nemișcate. Nimeni din palat nu-i vorbise vreodată despre mama lui Muntadhir, prima soție a lui Ghassan, aceea care murise cu multă vreme în urmă.

— Da?

El a încuviințat cu o mișcare a capului, apoi i-a luat mâna de pe mască și a început să o desfacă singur, cu multă, multă grijă.

În comparație cu opulența camerei și cu bijuteriile sclipitoare pe care le purtau amândoi, încuietorile acelea păreau chiar simple, dar Muntadhir le ținea în mână de parc-ar fi primit însuși inelul cu sigiliu al lui Suleiman.

— Au fost transmise din generație în generație în familia mamei, de secole bune, i-a explicat emirul, trecându-și degetul mare peste

lucrătura în filigran. Întotdeauna mă punea să îi fâgăduiesc că le voi face pe soția și pe fiica mea să le poarte.

Buzele lui au schițat un zâmbet trist înainte să adauge:

— Mi-a spus că sunt aducătoare de noroc și că menesc nașterea celor mai buni fii.

Nahri a șovăit, dar apoi s-a hotărât să continue discuția; era posibil ca subiectul mamelor demult pierdute să fi fost chiar singurul pe care îl aveau în comun.

— Câți ani aveai când...? a îndrăznit să-l întrebe.

— Eram mic, mic de tot, a întrerupt-o Muntadhir, cu un glas puțin răgușit, de parcă întrebarea îl îndurerase. Fusese mușcată de un *nasnas* în Am Gezira pe când era doar o copilă, iar otrava rămăsese în ea. Avea din când în când niște crize, dar Manizheh reușea să o vindece de fiecare dată.

Zicând acestea, emirul s-a posomorât.

— Până într-o vară, când Manizheh a considerat că era mai important să piardă timpul în Zariaspa, decât să-și salveze regina, a murmurat el.

Nahri a simțit că a încremenit și că s-a încordat toată când a simțit ura din vorbele lui. Așadar, cam până în clipa aceea îi fusese dat să reziste legăturii care abia se înfiripase între ei!

— Înțeleg, a spus nahida, cu răceală.

Muntadhir a părut să observe tonul ei și, rușinat, s-a îmbujorat tot.

— Îmi pare rău! Nu s-ar fi convenit să-ți spun tocmai ție una ca asta!

— Nu-i nimic, l-a liniștit Nahri, deși, în realitate, cu fiecare clipă care trecea, regreta din ce în ce mai mult că se căsătoriseră. Doar n-ai ascuns niciodată ce simți, cu adevărat, față de familia mea! Cum m-ai numit atunci, când vorbeai cu tatăl tău? „Curvă nahidă mincinoasă”? Care ți-a sedus fratele și i-a poruncit *afshin*-ului ei să-ți atace soldații?

În ochii cenușii ai emirului a strălucit părerea de rău, înainte ca el să-și plece privirea.